

kan komme frem, vil den nærmest være rettet paa Saandskriftsgjælden. Regningsgjælden er i Almindelighed underordnet, den kommer frem af sig selv, men Saandskriftsgjælden kan komme frem senere. Da det imidlertid i Praxis saa godt som altid er Tilfældet, at Forskrivninger lyde paa et solidarisk Ansvar for Arvingerne, vil denne Omstændighed i Almindelighed nøde disse til at udstede Proklama. I Dørigt forekommer det mig ikke heller at være nogen Ulykke, om ogsaa Arvingerne blive nødt til at udstede Proklama, thi det finder Sted i ethvert ordentligt Bo. Det er ogsaa af mange Grunde ønskeligt, at der finder en saadan Opgivelse af Gjælden Sted, og for Arvingerne er det altid ønskeligt, at de kunne komme paa det Reue med, hvor megen Gjæld der er i Boet, hvis Gjælden ikke kommer til at blive prækluderet, saaledes at de ikke senere skulde være generede deraf; det er Noget, man i Almindelighed vil søge at opnaa. Dernæst er Udstedelsen af Proklama en meget lidet bekostelig Sag, og endelig kan man vistnok med Føie paastaa, at den Forhaling, Udstedelsen af Proklama medfører, i Almindelighed ikke vil være af stor Betydning, navnlig naar Boet staar under offentlig Skiftebehandling. Proklamaet kan udstedes strax, i alt Fald meget hurtigt, og det er vistnok faare skjeldent, at et Bo, der staar under offentlig Skiftebehandling, kan sluttes paa mindre end 3 Maaneber. I ethvert Tilfælde synes jeg ikke, det er ubilligt imod Arvingerne at sige til dem: Vilde I undgaa at svare En for Alle og Alle for En til den Af dødes Gjæld, kunne I udstede Proklama; det er den Maade, I have til at fri Eder for dette Ansvar. Derimod have Kreditorerne ingen Maade, hvorpaa de kunne undgaa det Tab, de kunne komme til at lide. Naar en Kreditor bestandig vil se efter i „Berlingske Tidende“ og andre Aviser om Dødsfaldene og i det Hele vil passe nøie paa, kan han ganske vist være saa heldig at komme til strax at melde sig i Debitors Bo, men noget Saadant kan man i Almindelighed ikke forlange. Naar altsaa Debitor dør, og Kreditor ikke strax erfarer hans Dødsfald og skynder sig at melde sit Krav i Boet, udsættes han, fordi enkelte Arvinger ere insolvente, for at miste Noget af sit Tilgodehavende. Det er ubetinget det Almindelige, at der i Boer udstedes Proklama navnlig med 3 Maaneders Bærsel; Kreditorerne gaa i Almindelighed ud fra, at det, da der udstedes Proklama, er tidsnok, at de melde sig i de første 2 eller 3 Maaneber. Kreditorerne have altsaa ingen Opfordring til at skynde sig med at melde sig; de vente dermed en 2—3 Maaneber, men kunne da blive ubehagelig overraskede ved at se, at Arvingerne imidlertid have delt Boet, hvorefter de skulle se, om de kunne faae deres Penge hos hver Arving for sig. Arvingerne ere ved i Fællesskab at overtage Arv og Gjæld komme i et vist Interessentforhold til hin-

anden, og det er ganske naturligt, at de, naar de igjen løse dette Interessentforhold, blive stillede som ansvarlige Deltagere, ligesom Medlemmerne af et Firma, naar det er stiftet et saadant, nemlig, at de blive solidarisk ansvarlige for den Gjæld, der er stiftet i Fællesskab; det er det eneste Naturlige. Man har paa et andet Sted fremhævet de Betragtninger, der særlig maatte tale for Arvingerne, nemlig, at de, hvis man saaledes nøder dem til at paatage sig et solidarisk Ansvar, derved blive berøvede den Genstand, der maaske er indrømmet Arveladeren; de kunne ikke komme til at nyde Godt af denne, naar de skulle udstede Proklama, thi de vilde da være nødt til at betale Gjælden paa et tidligere Tidspunkt. Hvorvidt det nu virkelig er den gjældende Lovgivnings Regel, at Arvingerne, naar de dele Boet imellem sig og udparcellere Gjælden, kunne forlange af Kreditor, at han skal give dem den Genstand, som er tilstaaet Arveladeren, tillader jeg mig meget at betvivle, skjøndt det i det andet Thing er paastaet af en god Autoritet med Hensyn til Retsspørgsmaal; men hvad jeg vil fremhæve, er, at, dersom det virkelig skulde være en Retsregel, der blev sanktioneret ved denne Lov, at Kreditor, uagtet Arvingerne dele Boet, og uagtet de ogsaa dele Gjældsansvaret, desuagtet skulle vedblive at være bundne ved den Genstand, der er givet Arveladeren, saa siger jeg, at Uretfærdigheden og Ubilligheden imod Kreditorerne er større, end jeg troede den var. Den ærede Ordsfører har fremhævet, ligesom det ogsaa er sagt i det andet Thing, at en anden Regel vilde være nødvendig, navnlig med Hensyn til privat Deling af Arvingerne, hvis den Regel, vort Endringsforslag gaar ud paa, blev vedtagen. Dette kan jeg ikke erkjende; jeg tror ikke, at det, saaledes som Lovgivningen nu er, og saaledes som Forholdet vil blive efter Lovforslaget, paa nogen Maade vil være nødvendigt at paalægge privat stiftende Arvinger at udstede Proklama, altsaa at give enkelte Arvinger Ret til at fordræ, at der skal udstedes Proklama, thi det vil ogsaa nu kunne blive Tilfældet, navnlig hvis den Bestemmelse, der staar i § 8, vedligeholdes, hvorefter den enkelte Arving kan fordræ Proklama udstedt med den Virkning, at han, hvis de andre Arvinger ikke gaa ind derpaa, kan fordræ Boet overgivet til offentligt Skifte. Paa den Maade kan han altid hjælpe sig, hvis han ikke kan faae de Andre til at udstede Proklama, hvad de dog vistnok i de fleste Tilfælde ville være villige til. Jeg skal derfor meget indtrængende opfordre det høie Thing til at vedtage det Endringsforslag, som jeg i Forbindelse med andre ærede Medlemmer af Mindretallet har stillet. Det forekommer mig, at den Behandling af Kreditorerne, som efter Lovforslaget vil finde Sted, ikke er retfærdig. At det har været Ret saa længe, forekommer mig ikke at være af nogen Betydning, eftersom det er givet, at man i det virkelige Liv har erkjendt det Uretfærdige, Upræ-